

Szegedi vers – 1995

Árpás Károly

Ballada, melyet a második lány születése napján szerzett

Mennyi zsarátnok: jég szem karátja –
A fényben szikrázik a járdán eléd.
Gémberedő test, borulj a vállra,
Dídergés ne fogjon, ne remegi, te kéz!
Ottbon meleg vár, fűtve – bár nem elég
Lágy az ágyunk, bídd el, hogy van olyan
(Nem, tudom: nincs), hol eddig gondtalan
Aludtál, úsztál... Hát mosolyodat add,
Ne nézd éltünköt ilyen komolyan:
Mi adódik, mindig derűvel fogadd!

Arany-kékben, Mária pompája
Neked jutbat majd, de viselete még
Nem illik rád, anya rózsája!
Addig simulj hozzá, ó a menedék
Mindig, most vagy később, ha bánt a setét.
Áldd, zöld köpenyes, te mentsd a bajban,
Rád tekintünk, vörös rubás anya!
Ígézni mit lehet? világot..., magad;
A létet csak úgy éled boldogan,
Mi adódik, mindig derűvel fogadd!

Jó lány légy! Hogy borultál hasára
Anyádnak – érezni vesztett melegét...
Nevettél is az első szavára,
Utána nyúltál, hogy megfogd a kezét.
Árnyék, ne sötétítsd el az eget!
Rágni tanulsz majd, előkéd szakad,
Trikió, szoknya, blézer: hogy szalad...
Így élsz, de sose csikorgasd a fogad;
Zenélj, sétálj – és vállald sorsodat!
Mi adódik, mindig derűvel fogadd!

Bár Herceg nem vár, s nincs is barátja,
Ám ne veszítsed kedvedet csak ezért –
Csókokod azé, ki megérti szavád,
Sírásod – így legyen szerelmes beléd!
Igen, a fogat..., eljő bizonyára
S nincs ellene had... – méltóságosan,
Mi adódik, mindig derűvel fogadd!
Melléklet, Fűlesfotel, jan. 6. Hány János

Baka István

Hány János búcsúpohara

Ki császárokkal paroláztam és
A világ végén lógattam le lábom
Meglóbál most és fejfel lefelé
A Nixbe ejt le prüsszentő balálom

A Hajnalcsillag csákomon a gomb
Ragyog fölöttem kőporral sikálva
Hej bölbéként elugráló napok
Viszket az egész Mindenség-kaszárnya

A virradatot véresre vakartam
Az én sebemből fröcsent fény az égre
Negyvenbat évem pricsén kítakarva
Fekszem s a kürtök riadójelére

Várok s vezényszavakra nyergelj! lóra!
Fölébred újra álmából a század
Kardot ragad s a menny Napóleonja
Megfuit előlünk nyakában lába

Mint aranyórát elveszti a Holdat
Mint aranytallér elgurul a Nap
S megtorpannak a csontlovak s a boltak
Csillagkép-csatarendbe állanak

S feltündököl akár egy generális
Rendjellel tűzdelt zubbonya az ég
Fogd obsitod vitéz Joannes Hány
Időd kitelt meséidből elég

Ki császárokkal paroláztam és
A világ végén lógattam le lábom
Meglóbál most és fejfel lefelé
A Nixbe ejt le prüsszentő balálom
Szeged, Táncoló, Április

Frank György

Táncoló virág

Én büszkeléptű, zöld, Bagírárn!
Nézésedből kibalt már a leány,
s a szemfényvesztő nő, aki még vár,
mily áttalan rengetegeket
foglyai közt remél?
Hol nem szárnyalbat a bestia szél,
csak hadakozása fűtül a mélybe,
s nem szállbat égre ki szenvedély,
mi horzsolna rázó holnapokat.
Szemedbe írva, messziről látom,
árnyékban csillogó gyáva vadak,
dalok és vágyak ezüstös éle,
mi szunnyad a múlt gyermek alatt.

Julesz Máté

Mozgóképek

Csikorgás. Morgás.
Megálltunk valahol.
Kabátszárnyak tompa subogása.
Sárga selyemsálak sikolya
– csak ennyi.
Vontatottan. Bementék: a vonat
Kecskemét és Zugló között
minden állomáson megáll.
Ez van.
Tollam köré fonódnak „nagyvárosok”.
Neonkísértetek. Távol
órfény jelzi a vetés végét.
Tengeri... búza... napraforgó?
Szürke emberarcok villannak fel,
időről időre. Messze úsznak.

Katona Judit

Fehér gyász

Hófehér a papiros géze
s megalvad, sötét vérrög a betű.
Átvérzik a szavak kötése.
Valami örömféle kéne,
valami tiszta, halk derű.

Hogy élő venne végre oltalomba,
s hogyba fehérr mátkának öltözöm,
ne boltak torát üljem álmaimban.
Valami örömféle volna
jó, valami bű és lány öröm.